

ŠVENTOJI ŠEIMA: JĖZUS, MARIJA IR JUOZAPAS

Homilija

(2018 C)

I Sam 1, 20–22. 24–28 / I Jn 3, 1–2. 21–24 / Lk 2, 41–52

1. Brangūs broliai ir seserys, šiandien, pirmą sekmadienį po Kalėdų, Bažnyčia švenčia ir apmąsto šventąją Šeimą. Šiandien ją regime keliaujant į Jeruzalės šventyklą, ją paliekant ir vėl grįžtant. Tai kelionė, kuri kupina nerimo.

Šiandien prašome Dievo Motinos ir šventojo Juozapo užtarimo mūsų šeimoms. Prašome malonės sekti šventosios Šeimos pavyzdžiu.

Ką tik girdėtoje Evangelijos ištraukoje galime išvelgti vieną svarbų šventosios šeimos, veikiau Marijos, pavyzdinį bruožą.

Po trijų nerimo dienų, suradusi Jėzų tarp mokytojų, ji papriekaištavo sūnui, tačiau sulaukė verčiančio susimąstyti atsakymo: „Jėzui reikia būti savo Tėvo reikaluose.“ Tėvai „nesuprato šių žodžių“, tačiau Marija „ši įvykį laikė savo širdyje“.

2. Laikyti savo širdyje ir apsvarstyti dvasinius įvykius turbūt bus vienas svarbesnių šventosios šeimos pavyzdžių, kuriuo galime sekti.

Visi galime sekti šiuo pavyzdžiu, jis prieinamas mums visiems. Tačiau jis prašo ugdyti savyje bent *tris vidines laikysenas*.

– Pirmiausia, gyventi *Dievo apsilankymo laukimu*. Dievas trokšta mus aplankyti kiekvieną dieną. Jis trokšta mums save dovanoti kasdien. Tačiau šis jo troškimas labai priklauso nuo mūsų pasirengimo jį priimti.

– Kad pastebėtume jo apsilankymo akimirką, mums svarbu būti viduje *dėmesingiems*. Stebėti tai, kas vyksta mumyse ir aplink mus.

– Ir galiausiai *mokytis matyti, išvelgti Dievo apsilankymą*.

Taigi, *laukti, būti dėmesingiems, išvelgti*.

Šiandien antrajame skaitinyje apaštalas Jonas kaip tik ragina:

„Mylimieji! *Žiūrėkite*, kokia meile apdovanojo mus Tėvas: mes vadinamės Dievo vaikai – ir esame!“

3. Ką iš tikrųjų esame raginami matyti? Į ką žiūrėti? Ką pastebėti?

Esame raginami *žvelgti į Dievo meilę žmonijai ir kiekvienam iš mūsų.*

Mokytis *žiūrėti*, prašyti malonės mums *atverti akis* – tai *atrasti tikrąjį meilės Dievo veidą*. Kuris atrado tokį Dievo veidą, tam akys atsivėrė, jis žiūri ir mato, jis dėmesingas, jis laukia, jis laiko įvykius savo širdyje ir juos apsvarsto.

„Mylimieji! *Žiūrėkite*, kokia meile apdovanojo mus Tėvas: mes vadinamės Dievo vaikai – ir esame!“

Pažįstu vieną žmogų, kuris negalėjo priimti savo vardo. Jis jam tiesiog buvo negražus. Kartą jis nusprendė metus laiko pagyventi žmonių su protine negalia krikščioniškoje bendruomenėje. Šie žmonės, prašydami pagalbos, jį nuolat šaukdavo vardu įvairiausiais dažnai juokingais balso tonais. Jis žvelgė į juos nustebęs (kartais net suirzęs) ir sykiu svarstė, ką tai galėtų reikšti.

„Po kurio laiko, – sako jis, – aš supratau svarbų dalyką: *mano vardas yra gražus!* Tarsi pats Dievas man pasakytų: *‘tavo vardas man yra gražus!* Per tuos žmones noriu tau pasakyti, kad tavo vardas yra gražus.’

„Tuomet, – toliau liudija jis, – atradau tikrąjį meilės Dievo veidą. Tikrąjį jo apsilankymą mano gyvenime. Jis manimi rūpinasi, jis į mane žvelgia kitaip nei aš į save.“

4. Brangūs broliai ir seserys, mieli draugai, kaip tik šito mus moko Marija ir visa šventoji šeima – *laukti* Dievo apsilankymo akimirku mūsų gyvenime,

būti dėmesingiems, laikyti savo širdyje dvasinius įvykius, apsvarstyti juos ir išžvelgti meilingą Dievo rūpestį mumis.

„Mylimieji! *Žiūrėkite*, kokia meile apdovanojo mus Tėvas: mes vadinamės Dievo vaikai – ir esame!“